

Skaldiriimu kuolleen papin kallossa
kertoo tarinaansa vihassa ja inhossa.
Yhä useamman riimun aamunkoitto
todistaa,
mitä kylmempänä papisviha kasvaa saa.

Sulkakynän tarkat piirrot veressä
tuovat pelon esiin nykyihmisessä.
Käsin vapisevin käy joku tutkimaan
mikä saakaan jonkun papin tappamaan?

Silmät saarnamiehen on nokittu
kuopistaan,
luuhun asti pureneet viillot
kasvoissaan
Veriläikät lattialla, kynnet irrallaan,
vanha mies on ryöminyt, raapinut
kauhuissaan.
Yhä vaanii sudenvarjo huoneen nurkissa,
tanssii hiljaa savuttavan öljylampun
tahdissa.
Katsoessaan ulkoilmaan, kuuseen
läheiseen,
pahaenteisenä katsoo yhä korppi
ihmiseen.

Ennen kalmanlinnun tuomaa sokeuttaan
näki (pappi) mustan massan kuhisevan
ihollaan.
Epätoivoissaan hän ryhtyi rukoukseen
joka hukkui vaientuen linnun
hyökkäykseen.

Jumalasi laupeuden
ei kuule avunhuutoja,
lepää usva pahuuden
yllänne vailla aukkoja.